

VIDENCENTRET FOR LANDBRUG

Økonomi & Virksomhedsledelse

Agro Food Park 15
Skejby
DK 8200 Aarhus N

T +45 8740 5000
F +45 8740 5010
E vfl@vfl.dk
vfl.dk

Skatteministeriet
Lovgivning, Politik og Samfundsøkonomi
Proces og Administration
Nicolai Eigtveds Gade 28, 1402 København K

Kopi til Folketingets Skatteudvalg

22. maj 2013

Lovforslag om klagestruktur på skatteområdet

Skatteministeriets j.nr. 13-0002899

Møde med dem, der skal afgøre klagen

I forbindelse med vores supplerende hørings svar opfordrede vi på linje med en lang række andre interessenter til, at der indføres retskrav på møde med dem, der skal afgøre sagen.

Denne opfordring har man ifølge høringskemaet desværre ikke fulgt. Det beklager vi meget, idet det er en betydelig forringelse af retssikkerheden. Det vil betyde, at man fremover som noget helt nyt vil kunne få afgjort sin klagesag, uden at have mulighed for mundtligt at udtale sig for dem, der skal afgøre klagesagen.

Syn og skøn

I samme svar opfordrede vi tillige til, at kompetencen til at tage stilling til omkostningsgodtgørelse ved syn og skøn bør udvides. Så skatteankenævnet og Landsskatteretten også selvstændigt kan træffe afgørelse herom, hvis disse instanser finder det relevant for sagen, og det er en sag, disse instanser skal afgøre. Det er relevant i de tilfælde, hvor de måtte være uenige i skatteankeforvaltningens afvisning.

I høringskemaet har ministeriet dertil anført:

"Afgørelserne har hidtil været truffet af sekretariatet for afgørelsesmyndigheden. Der er dermed ikke tale om en ændring i forhold til gældende ret, og der vil ikke blive indført en klageadgang til den klagemyndighed, der skal afgøre selve hovedsagen."

Videncentret finder ikke, at det er korrekt, at der ikke er tale om en ændring i forhold til gældende ret. Endvidere er der afgørende forskel på at være fx Landsskatterettens sekretariat og så en selvstændig skatteankeforvaltning, der fungerer som sekretariat.

Landsskatteretten, gældende ret

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3, kan afgørelse af, om udgifterne skal godtgøres, træffes af "retspræsidenten, en retsformand eller en kontorchef i Landsskatteretten." Det er således allerede efter loven muligt, at den førstevoterende (retsformand eller retspræsidenten) træffer afgørelsen. Det sker antageligt også i praksis.

Det fremgår også af Landsskatterettens forretningsorden § 19, stk. 6, at det er Landsskatteretten der træffer afgørelse vedrørende dette.

Det er således ikke korrekt, at der ikke med forslaget er tale om en ændring i forhold til gældende ret.

Kontorchefen har som leder af en del af sekretariatet også mulighed for at træffe en afgørelse. I praksis gives tilsagnet vel oftest af kontorchefen, men det er ikke altid sådan. Det er også klart, at sekretariatets evt. afvisning vil kunne blive omgjort af retten (retsformanden). Og at retten (retsformanden) vil have det sidste ord. Endvidere er det med Landsskatterettens sekretariats opbygning næsten utænkeligt, at kontorchefen vil træffe en afgørelse, som der ikke er rygdækning til hos retsformanden. Det understøttes bl.a. af Landsskatterettens nuværende organisation.

Skatteankenævnene, gældende ret

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3, kan afgørelse af, om udgifterne skal godtgøres, træffes af told- og skatteforvaltningen som sekretariat for skatteankenævnet.

Af forretningsordenen for skatteankenævn mv. fremgår det af § 21, stk. 6, at det er ankenævnet der træffer afgørelse, samt at denne kan delegeres til formanden eller til sekretariatet. Det forekommer vel ofte ikke sjældent, at skatteankenævnet ønsker at beholde denne kompetence selv. Ligesom det forudsætter delegation, hvis sekretariatet skal træffe afgørelsen.

Det er således heller ikke på dette område korrekt, at der ikke med forslaget er tale om en ændring i forhold til gældende ret. Også her er der vel i praksis tilfælde, hvor sekretariatet giver tilsagn på vegne af nævnene. Vi forstår dog, at det ikke altid er sådan.

Sammenfatning om syn og skøn

Selvom et evt. tilsagn fra sekretariaterne næppe ændres, så opstår problemerne, hvis sekretariatet ikke vil give tilsagn, og afgørelsesmyndigheden er uenig heri. Denne uenighed vil være uhåndterbar med de nye regler, i og med at afgørelsesmyndigheden ikke kan træffe afgørelse. Det vil være en klar ændring af gældende ret. Når man så samtidig opretter skatteankeforvaltningen som en selvstændig myndighed, understøtter det uhensigtsmæssigheden.

Visitering til Landsskatteretten

Der lægges op til valgfrihed til at klageren kan vælge at sagen afgøres af Landsskatteretten. Man må derfor forvente, at nogle klagerere allerede ved klagen vil angive, at sagen ønskes afgjort af Landsskatteretten.

Kan det bekræftes, at sådanne sager ikke skal igennem visiteringsprocessen som angivet i § 35 b, stk. 5, 2. pkt.?

Det vil være besynderligt og helt unødvendigt, hvis ikke klagerens valg ved klagen respekteres.

Ikke modtaget afgørelse

Forslaget til § 35 a, stk. 3, ser således ud:

”Stk. 3. Klagen skal være skriftlig og begrundet, og den afgørelse, der påklages, skal følge med klagen. Er der udarbejdet en sagsfremstilling til brug for afgørelsen, skal også sagsfremstillingen følge med klagen. Klagen skal være modtaget i skatteankeforvaltningen senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Har klageren ikke modtaget afgørelsen, skal klagen senest være modtaget senest 4 måneder efter, at den afgørelse, der klages over, er afsendt fra den myndighed, der har truffet afgørelsen. Ved klage over de almindelige vurderinger eller omvurderinger efter lov om vurdering af landets faste §§ 1 eller 3 i lov om vurdering af landets faste ejendomme skal klagen dog være modtaget senest den 1. juli i året efter vurderingsåret, medmindre skatteministeren fastsætter en længere frist.”

Ordlydens sammensætning af den kendte 3 måneders frist og den nye 4 måneders frist virker problematisk. Efter denne medfører bestemmelsen, at en klage afskæres, selvom afgørelsen aldrig er meddelt adressaten.

Det er i strid med helt grundlæggende forvaltningsretlige principper. Bemærkningerne til bestemmelsen lægger op til, at reglen om de 4 måneder kan finde anvendelse i tilfælde, hvor den pågældende klager ikke er adressat for afgørelsen. Men alligevel er klageberettiget. Dette fremgår dog ikke af ordlyden af bestemmelsen. Den kan således anvendes generelt. Og der er ikke med formuleringerne i bemærkningerne angivet, at det kun er i disse tilfælde, den finder anvendelse.

Det er stærkt problematisk, at klageadgangen reelt med 4-månedersfristen afskæres, hvis adressaten (ved fx en fejl eller postvæsenets manglende levering) aldrig har modtaget afgørelsen. Tilsvarende er det stærkt problematisk, at der indføres en endelig 4-månedersfrist, der også reelt kan afskære klageadgangen for personer, der ikke er adressater for afgørelserne. For hvorledes skal disse blive bekendt med den afgørelse, de kan påklage?

I samme forbindelse fjernes de hidtidige muligheder for at se bort fra en fristoverskridelse. Uden at det bemærkes nærmere.

Afslutning

Videncentret finder, at lovforslaget på rigtig mange områder medfører en væsentlig forringelse af retssikkerheden for skatteyderne. Både på de punkter, der fremgår ovenfor og på det der tidligere har været fremført. Såvel fra os, andre høringsparter samt eksperterne fra det lukkede samråd.

Venlig hilsen

Jens Jul Jacobsen

Specialkonsulent, cand.jur.

Økonomi & Virksomhedsledelse, Skat

T +45 8740 5129 (direkte) | E jsj@vfl.dk